

ACHTERVOLGING IN EEN FILE

Jan Prins luisterde naar het snorrende geluid van de Ford V4-motor die een tomaatrode Saab 96L voortstuwde over de betonplaten waarmee de wegen in de omgeving van het Duitse dorp Reckahn waren geplaveid. De banden veroorzaakten een dof geluid elke keer als ze een naad tussen de plakken beton raakten en omdat die naden niet op gelijke afstanden van elkaar zaten was het patroon onregelmatig, alsof een drummer een voortdurend wisselend ritme legde onder het eentonige, bijna slaapverwekkende geluid van de motor en de wind.

De koplampen van de Saab beschenen het Duitse land dat vrijwel vlak was en waarin grote stukken weiland werden afgewisseld door plukken bos en armetierig struikgewas dat omhoogschoot uit dorre, onbewerkte grond.

Jan zat voldaan onderuit en voelde zich zo tevreden als een Prins kan zijn nadat hij een uitbundige gratis maaltijd heeft genoten en erin is geslaagd om een van hem gestolen auto terug te veroveren op een Duitse monteur die nauwelijks droog achter de oren bleek.

Hij vertoonde de neiging om te gaan fluiten, maar hij hield zich in toen hij eraan dacht dat naast hem een Amerikaanse jongen zat die een minder plezierige avond achter de rug had.

Bob Evers zag dat hij uit een ooghoek werd aangekeken en bewoog ongemakkelijk zijn schouders.

‘Stijf,’ zei hij. ‘Ik heb het gevoel dat mijn nekspieren vast zitten. Waar zijn we?’

‘Een eind voorbij Reckahn,’ zei Jan kort. ‘Verderop is een dorp dat Krahne heet en vandaar is het een klein stukje naar de vierbaansweg.’

Bob gromde. ‘Het zal me een waar genoegen zijn. Die betonplaten en dat rafelmacadam hangen me de keel uit. De autoweg richting Berlijn is in elk geval groot en glad.’ Hij graaide achterover tot hij een reep chocola vond. ‘Honger,’ lichtte hij toe. ‘Het lijkt of er geen einde aan komt.’

Jan trapte op de rem toen hij werd verblind door een tegenligger. ‘Veel auto’s rijden hier niet, maar als er een is dan is het er gegarandeerd een met mankementen. De koplampen staan te hoog of de achterlichten zijn kapot of het ding heeft een walm om zich heen alsof op twintig plaatsen tegelijk een pan vol vet de hens in is gegaan. Als jij al honger hebt, hoe zal het dan zijn met destructiebedrijf Roos?’

‘Bar,’ zei Bob op besliste toon. ‘Ik weet niet wie hem vast houdt, maar hij mag wel uitkijken. Als Arie evenveel honger en dorst heeft als ik een kwartier geleden had dan is hij de grens van redelijk overleg heus wel voorbij.’

‘Heb je enig idee waar hij is?’

‘Geen enkel. Ik weet geen ros. Geen spat. En juist dat maakt me razend. De hele avond en nacht zijn er dingen gebeurd waar ik geen vat op had, man. Het was om gek van te worden.’

Jan hief een hand op om te protesteren, besepte dat Bob het gebaar niet kon zien en schakelde over op het maken van sputterende geluiden. ‘Kom, kom. Je hebt wel een en ander ontdekt, zou ik denken.’

Bob slikte een te groot stuk chocola door en voelde zijn keel samenknijpen. Hij boog zich voorover en blafte als een zeehond. ‘Dat heb je als je gaat schrokken,’ zei hij benauwd. ‘Ik heb wel iets ontdekt, ja, maar opzienbarend veel is het niet. Het schijnt dat twee Duitse broers zich bezighouden met de diefstal van motorblokken. Alleen motorblokken, en versnellingsbakken ...